

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1336/2020
12.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула, Добриле Страјина, Слађане Накић Момировић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ђорђе М. Дозет, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства одбране, коју заступа Војно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3237/19 од 28.11.2019. године, у седници већа одржаној 12.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3237/19 од 28.11.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3237/19 од 28.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 857/18 од 06.09.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован приговор апсолутне ненадлежности суда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име неисплаћене накнаде за исхрану и регрес за годишњи одмор, у периоду од марта 2015. године до фебруара 2018. године, исплати месечне износе, ближе означене у овом ставу изреке, са припадајућом законском затезном каматом. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова поступка плати 24.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3237/19 од 28.11.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставом другом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио посебну ревизију, због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно

да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана, прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата накнаде на име исхране у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора, а правноснажном пресудом одбијен је, као неоснован захтев тужиоца. О овом праву тужиоца, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, са којих разлога нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП и са којих разлога је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Када се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 07.03.2018. године.

Имајући у виду да се не ради о спору о заснивању, постојању и престанку радног односа из члана 441. ЗПП, већ о новчаном потраживању у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена, на основу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић